

om, enten at Vidnesbyrdet vil vise sig ganske ufarligt for ham, eller at i alt Fald hans Forsvarer vil varetage hans Tarv tilstrækkeligt, eller at der under Domsforhandlingen vil være tilstrækkelig Lejlighed for ham til at sætte det i det rette Lys. I saadanne Tilfælde vilde det være urimeligt at tvinge ham til personligt Møde. At Dommeren skulde misbruge denne Beføjelse, er der ingen Grund til at befrygte, saa meget mindre som saadant Misbrug maa antages at ville blive draget frem under Domsforhandlingen paa en for vedkommende Dommer lidet behagelig Maade. Har anteciperet Bevisførelse fundet Sted, uden at Sigtede har været til Stede, skønt han burde have været det, og hans Ikke-Tilstedeværelse efter Bevisets Beskaffenhed kan antages at have haft reel Betydning, kan Følgen blive, at der under Domsforhandlingen ikke bliver tillagt det paagældende Bevis nogen Vægt til Skade for Tiltalte. Dette følger ligefrem af den fri Bevisbedømmelse.

§ 208.

Ved sidste Punktum i første Stykke er kun udtrykt, at Gyldigheden af det i Retsmødet foretagne ikke kan angribes under Henviisning til, at Indkaldelsen af Sigtede ikke har været, som den burde være, naar Sigtede dog faktisk er mødt. Udebliver Sigtede, maa Retten afgøre, om Mødet skal udsættes, til han kan bringes til Stede, eller ej; hvor der er Tale om en anteciperet Bevisførelse af saadan Art, at Sigtedes Nærværelse maa anses fornøden, bør Udsættelse dog altid finde Sted, hvis saadant blot er muligt, jfr. Paragrafens sidste Stk. sammenholdt med § 207, sidste Stk. Til-sidesættelse af Reglen om Forsvarerens Adgang til, førend en anteciperet Bevisførelse finder Sted, at blive bekendt med Sagens Dokumenter, maa efter Omstændighederne kunne have samme Følger, som oven for ved § 207, sidste Stk., omtalt med Hensyn til Sigtedes Ikke-Tilstedeværelse.

§ 210.

Den Omstændighed, at Afhørelsen sker ved Dommeren, bevirker, at der ikke er nogen absolut Nødvendighed for, at Paa-talemyndigheden er repræsenteret i det paagældende Retsmøde, forudsat at Dommeren forud er i Besiddelse af Oplysning om, hvad den paagældende skal spørges om. Om Nødvendigheden af Sigtedes Tilstedeværelse, jfr. § 207, sidste Stykke.

Den udtrykkelige Begrænsning af Adgangen til gentagen Afhørelse af Sigtede, som det tidligere Forslags § 237 indeholdt, er udeladt som upraktisk og i Virkeligheden kun givende en illusorisk Garanti. Sigtede er tilstrækkelig beskyttet ved sin Ret til paa ethvert Punkt at vægre sig ved at svare. Paa den anden Side er indsat en Bestemmelse om Ret for Forsvareren til ved anteciperet Bevisførelse at begære yderligere Spørgsmaal stillede.

§ 211.

Naar der i 1ste Stykke er indsat en Bestemmelse om, at Forundersøgelsen standses, naar Retten finder, at Lovens Betingelser for dens Virksomhed ikke ere til Stede, er dette en ligefrem Konsekvens af Reglen i § 203. Hvad enten Retten straks er paa det rene med eller først senere bliver klar over, at en af de nævnte Betingelser mangler, maa deri ligge en Hindring for Forundersøgelsen. — Med 1ste Stykke jevnføres § 353. — Med sidste Stykkes sidste Punktum sammenholdes § 215, 2det Stykke.

§ 214.

Med Hensyn til Reglen i 1ste Stykke bemærkes, at den i det tidligere Forslag gjorte Begrænsning — at Forundersøgelsen ikke maa slutes for en enkelt Forbrydelse, naar nogen af de Forbrydelser, hvis Under-søgelse ikke er moden til Slutning, antages at medføre en strængere Strafart — er udeladt som upraktisk. Ti vel bør Dommeren blandt andet tage dette Hensyn i Betragtning, men optages det i Form af et ubetinget Paabud, kan det føre til, at de mindre og klare Sager maa henstaa i Maaneder efter f. Eks. et fraværende Hovedvidne i en større Sag, der maaske tilsidst falder ud til intet.

§ 215.

Den i det tidligere Forslag satte 14 Dages Frist for Indlevering af Anklageskrift er opgivet som altfor kategorisk. Til Gengæld er indsat den tidligere omtalte Regel om, at Undersøgelsesdommeren, hvor Sigtede er fængslet, skal fastsætte en Frist for Fængslingens Varighed, jfr. hermed § 211, in fine.